

tinget, der ønskede effektivt med lovgivning at lukke de skattehuller, og en statsminister fra partiet Venstre, som havde det primære budskab, at det måtte erhvervslivet da selv sørge for. Han opfordrede til etik og moral og til, at man havde en ordentlig forretningsgang i den måde, man drev virksomhed på.

Når jeg overhovedet inddrager statsministeren og den reklame, der har været for den bog, der netop er udgivet om statsministeren, i denne her diskussion, så er det, fordi jeg synes, at statsministeren selv bør overveje, om det er en klog fremgangsmåde, når alle andre i det politiske liv ikke har den adgang. Så det handler om spilleregler her i huset.

Så vil jeg i øvrigt gerne i forhold til de økonomiske interessegrupper sige: Det, der er vores opgave som politikere i den her sag, er at sørge for, at rammerne for den demokratiske samtale er til stede. Jeg ønsker ikke, at vi skal afvente, at der pludselig er danske – eller udenlandske – økonomiske interessegrupper, der begynder at reklamere i dansk tv, og at vi så skal til at skærpe lovgivningen. Nej, vi har faktisk frem til år 2002, inden regeringen og Dansk Folkeparti liberaliserer det her område, en udmærket lovgivning. Lad os da beholde den!

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Fru Mette Frederiksen vil altså forhåndslovgive om begrænsning af ytringsfriheden. Det synes jeg er interessant. Det synes jeg virkelig er et interessant synspunkt. Jeg synes også, at den diskussion, fru Mette Frederiksen og hendes socialdemokratiske kolleger sammen med hr. Keld Albrechtsen bringer op i forbindelse med bogen om statsministeren, er interessant.

I mine øjne ville det være en skandale, hvis det var sådan, at statsministeren gik ind og interviewede i et forhold, der alene – alene – er et forhold mellem en forfatter og et forlag.

Er det virkelig det, fru Mette Frederiksen ønsker? Er det virkelig det, fru Mette Frederiksen ønsker? For så er vi tilbage i de nordkoreanske tilstande, som vi havde for mange år siden i dansk mediepolitik og lovgivning omkring det her.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Til hr. Jens Rohde kan jeg sige, at det er min klare opfattelse, at et bredt politisk flertal i det danske Folketing i perioden 1986-2002 – det ville nu

i øvrigt hjælpe, hvis hr. Jens Rohde lyttede til det svar, man giver på et spørgsmål, der bliver stillet – var enige om den gældende lovgivning, nemlig at religiøse, politiske og økonomiske interessegrupper ikke skulle kunne reklamere på dansk tv. Den lovgivning var jo bestemt af, at du fik et TV 2, og at du dermed fik mulighed for reklamer i sendefloden i de elektroniske medier.

Der har jo været bred enighed i Danmark om en stram lovgivning på det her felt lige præcis ud fra hensynet til demokratiet, fordi vi på tværs af de politiske partier har været enige om, at vi ikke ønskede en sendeflade, som man kender det fra USA, der bliver plastret til med politiske og religiøse budskaber, for vi har hidtil troet på, at talen har været stærk nok.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Så bliver det hr. Aage Frandsen som ordfører i anden runde.

Aage Frandsen (SF):

Vi har jo mulighed for ved behandlingen her i Folketinget at ytre os. Også ikkeordførere har ret til at gå ind og tage ordet, og man har også mulighed for at stille støttespørgsmål til sin minister, og det benyttede hr. Helge Adam Møller sig af. Der sagde hr. Helge Adam Møller noget, som var noget ekstremt sludder. Han sagde noget om SF. Han sagde, at SF havde foreslået noget med et forbud mod reklamer for bøger.

Kl. 11.00

Vi har på intet tidspunkt sagt noget sådant – på intet tidspunkt! Det eneste, jeg interesserede mig for, var et spørgsmål om det ændringsforslag, der ligger her, og et spørgsmål om økonomiske interessegrupper. Tilsvarende var det med det spørgsmål, som min partifælle hr. Ole Sohn stillede. Derfor vil jeg ikke have siddende på os, at vi har været inde på sådan noget.

Nu er hr. Helge Adam Møller så gået udenfor; det har man også ret til. Ja, det har man. Han skal have lov at være udenfor, men det er jo selvfølgelig lidt problematisk, at han ikke vil høre på, hvad der rent faktisk foregår i Folketingssalen, men bare tager ordet, når han synes, det passer ham at tage ordet, og så går igen.

Det, som vi har til diskussion i forhold til lovforslaget og i forhold til det ændringsforslag, der er stillet, er, at vi stiller spørgsmålet: Hvorfor må fagforeninger og arbejdsgiverforeninger ikke, men TDC, Dansk Supermarked og en række andre foretagender må godt?